Перепочить присіли ми...
Вода
під кручею, немов крізь сон, стогнала,
відхлинуть поспішаючи...
Руда
від глини хвиля хвилю переймала,
зливалась і темніла вдалині,
на бистрині холодній пропадала...

Тоді ото й подумалось мені
про те, які страшні буття закони:
жив чи не жив — спливли за днями дні
і загубилися на видноколі.
Чи не тому людина як бджола,
одне скінчивши, інше починає:
від нас нащадків захова імла,
та від нащадків нас не заховає!..

— Засиділись, філософи!..
Пора —
хай спочиває той, хто вмерти має!..
I969